

Dezbateri +
Vot: 16:00
09.02.2026

Parlamentul României
Senat

Stimate domnule Președinte,

În temeiul articolului 170 din Regulamentul Senatului, republicat, vă înaintăm moțiunea simplă intitulată **"Acordul UE-Mercosur: cum se angajează România într-un acord strategic major prin mandat clandestin, fără analiză și împotriva propriilor interese"**,

inițiată de cel puțin o pătrime din numărul senatorilor, conform listelor cu semnături anexate.

În numele tuturor inițiatorilor,

Petrișor-Gabriel PEIU

Lider al Grupului parlamentar al
Alianței pentru Unirea Românilor
Senat

În numele tuturor inițiatorilor,

Ninel Peia

Senator Grup PACE - Întâi România

MOTIUNE SIMPLĂ

„Acordul UE-Mercosur: cum se angajează România într-un acord strategic major prin mandat clandestin, fără analiză și împotriva propriilor interese”

Problematizare: între „adevărul” guvernării Bolojan și sugrumarea democrației

Moțiunea supusă dezbaterii depășește cadrul unei dispute doctrinare privind deschiderea economică a României, ba chiar și pe cel al unei formalități procedurale aflate la îndemâna Parlamentului. Dată fiind realitatea politică, deopotrivă internă și externă, moțiunea reprezintă în primul rând un act de rezistență în fața unei derive autocratice mascate sub mantia pseudo-liberalismului și care, în realitate, ne dezvăluie limpede servilismul, suficiența și puțină știință a guvernanților.

De la instalarea Guvernului Bolojan asistăm la un întreg lanț de rupturi ontologice între modul în care executivul înțelege sau alege să-și exercite puterea stabilită de Constituție și fundamentele contractului social, care leagă guvernanții de națiune. Prin urmare, având ca studiu de caz acordul comercial UE-Mercosur, obiectul prezentei moțiuni este dat de uzurparea rolului Parlamentului de organ reprezentativ suprem al poporului român consacrat de articolul 61 din Constituție și transformarea României într-un laborator de experimente globaliste, totul în lipsa unui mandat transparent sau analize riguroase. Însă, ce este încă și mai grav, rezidă în faptul că poziționarea Guvernului relevă și mari deficiențe în ceea ce privește conștientizarea consecințelor asumate prin acordul UE-Mercosur.

Într-un exercițiu de aroganță epistemologică aproape fără precedent, premierul Bolojan a ales să prezinte angajamentele strategice ale statului român nu ca pe subiecte supuse dezbaterilor de orice fel, ci ca pe niște dogme imuabile. De altfel, această aroganță sau mai degrabă ignoranță, nici nu ar trebui să ne surprindă, dată fiind experiența deja celebrelor „pachete de reforme și măsuri de redresare ale economiei”, toate adoptate în disonanță cu interesele tuturor categoriilor socio-profesionale, ca să nu mai vorbim de situația pensionarilor sau a persoanelor cu handicap.

Când, pe 27 ianuarie, domnia sa a afirmat că, odată cu Mercosur, „economia României va fi mai competitivă și acesta este adevărul”, el nu a formulat o judecată de valoare, ci a încercat să impună un regim al adevărului unic care anulează orice formă de pluralism democratic. Pe lângă rigiditatea intelectuală, preferința de a vorbi în sentințe și verdicte definitive reprezintă simptomul unei guvernări refugiate în turnul de fildeș bruxellez, dar cu

particularitățile unei logici contabile anti-naționale și autosuficiente, în care românul, fie el lucrător, antreprenor sau pensionar, este redus la simple note de subsol într-un tabel european. Avem de-a face cu un discurs livrat de la înălțimea unei autorități publice vremelnice care nu acceptă replica, uneori nici întrebarea.

În numele „binelui” postulat de premierul Bolojan, suntem somați să acceptăm că „locomotiva europeană” reprezintă singura noastră rațiune de a fi, însă același premier omite să ne spună că România nu este un pasager cu drepturi depline în acest tren, ci un simplu vagon de marfă, încărcat cu resurse și sacrificii, lăsat la cheremul unor decizii luate în spatele ușilor închise de la Bruxelles.

Această filosofie a servitului voluntare, prezentată publicului sub masca „pragmatismului”, reprezintă de fapt o condamnare rapidă pentru ramuri importante ale industriei românești. Totuși, un politician ajuns în vârful piramidei administrației publice ar trebui să știe, ba chiar să înțeleagă, că economia nu constituie un mecanism abstract, ci un organism viu care depinde de stabilitatea comunităților și de protecția propriilor forțe productive.

Din păcate, în speța acordului UE-Mercosur, Guvernul Bolojan consideră Parlamentul României o anexă decorativă a deciziilor luate la nivelul organismelor Uniunii Europene. De altfel, această moțiune sancționează tocmai disprețul guvernanților față de poporul suveran. Nu putem asista impasibili la modul în care viitorul economic al țării este vândut pe promisiuni de „sinergie” globală, în timp ce pilonii suveranității noastre – hrana și industria – sunt aruncați într-o competiție asimetrică și distructivă. Este timpul ca aroganța celor care se cred deținătorii „adevărului absolut” să se lovească de zidul de netrecut al legitimității democratice. Dacă Premierul crede că „adevărul” său este deasupra voinței naționale, astăzi Parlamentul are datoria de a-i reaminti că, într-o democrație, adevărul puterii rezidă exclusiv în mandatul poporului, nu în asumări de pachete ce sărăcesc populația.

Reprezentativitatea: mandatul clandestin și excluderea Parlamentului din arhitectura decizională

Informarea opiniei publice și includerea legislativului în procesul decizional nu a reprezentat vreodată o prioritate a României, însă excluderea consultării Parlamentului în procesul care a dus la angajarea într-un acord strategic de dimensiunea Mercosur-ului excede intențiile politicianiste dâmbovițene. Suntem pe cale să deconspirăm o adevărată tentativă de redefinire a statului de drept, redefinire ce operează în afara unei ordini constituționale. Iar

intenția executivului Bolojan este de a marginaliza singura instituție care deține o legitimitate populară directă.

Edmund Burke, unul dintre părinții conservatorismului modern, avertiza că în momentul în care guvernarea se desprinde de reprezentare, puterea încetează să mai fie legitimă, chiar dacă își păstrează aparența legalității. Guvernul Bolojan a trecut de mult și de acest prag întrucât mandatul său, în ansamblu, nici măcar nu încearcă să ofere o aparență a legalității.

Conform Legii nr. 373/2013 privind cooperarea între Parlament și Guvern în afaceri europene, Guvernul are obligația de a informa Parlamentul și de a transmite mandatul de negociere către comisiile de specialitate în baza cărora Legislativul trebuia să emită o opinie. Decizia CCR nr. 784/2012 subliniază că opiniile Parlamentului transmise în baza acestei legi de cooperare trebuie luate în considerare, dar dacă Executivul decide altfel, trebuie doar să motiveze în scris de ce s-a abătut de la poziția Parlamentului. Or, acest proces nu a avut loc. De asemenea, conform articolului 91 din Constituție (având în vedere că acordul UE-Mercosur are un caracter mixt – și economic, dar și politic care nu este de competența exclusivă a Bruxellesului), acest acord va trebui ratificat de Parlament, lucru care nu este deloc evident că se dorește.

Susținerea acordului UE-Mercosur a driblet dezbateră parlamentară. Nu am fost chemați să discutăm nici oportunitatea și nici condițiile sau limitele unei asemenea susțineri, ceea ce a permis Guvernului să construiască un mandat informal, transmis prin Ministerul Afacerilor Externe către reprezentantul României în COREPER II. O decizie cu impact major asupra agriculturii și industriei a fost mutată din spațiul deliberării politice în cel al procedurii administrative. Dacă servilismul sau ignoranța au stat la baza acestei acțiuni politice ne-ar fi greu să ne pronunțăm tranșant, însă, trebuie să o spunem că ambele sunt la fel de grave, motiv pentru care mandatul premierul ar trebui să se afle deja pe biroul de la Cotroceni.

Pierderea minorității de blocaj: o capitulare strategică în COREPER II

Acordul cu statele sud-americane a fost scindat de la bun început în două instrumente distincte: *EMPA* (Acordul de Parteneriat), acordul principal care va ajunge la noi pentru o ratificare tardivă, și *ITA* (Acordul Interimar de Comerț), care conține inima economică a înțelegerii. Această chestiune juridică comportă un scop precis: tratarea *ITA* ca un acord de competență exclusivă a Uniunii Europene, ceea ce înseamnă că el intră în vigoare imediat după votul Parlamentului European. Când vom fi chemați să votăm *EMPA*, economia va fi deja ireversibil afectată, iar noi vom fi puși în situația de a face „autopsia” unei suveranități deja pierdute.

Cronologia acestui abandon este una a clandestinității. Totul a culminat în 9 ianuarie, când România deținea o pârghe istorică. În votul din COREPER II, state precum Polonia, Austria, Ungaria, Franța și Irlanda s-au opus acordului, conștiente de riscurile enorme. Dacă România ar fi procedat similar, s-ar fi atins pragul de 35%, necesar formării unei minorități de blocaj.

În schimb, România, prin Guvernul său, a acordat votul care a permis continuarea procesului. Nici după o lună, Guvernul nu a explicat de ce a ales să se plaseze de partea susținerii necondiționate, printr-un mandat informal generat pe axa netransparentă dintre Palatul Victoria și Palatul Cotroceni. Justificarea premierului – că „dacă Uniunea Europeană nu devine mai puternică, România nu va fi competitivă” – reprezintă o falsă dilemă și o capitulare în fața birocrăției.

După votul din COREPER II, s-a recurs la o „procedură scrisă”, rezervată situațiilor excepționale, marcând o ultimă viclenie administrativă. Solicitarea de validare a fost transmisă miniștrilor economiei, ocolind deliberat miniștrii agriculturii, unde opoziția era documentată și legitimă. Prin această manevră, mandatul a devenit realitate juridică. Premierul ne vorbește despre „pachete de măsuri”, dar adevărul este că am acceptat un cec în alb care va fi decontat de producătorii locali, în timp ce singura instituție cu legitimitate populară directă – Parlamentul – a fost privită ca o anexă decorativă a unei decizii luate în spatele ușilor închise.

Mercosur, industria auto și viitoare criză energetică: dezindustrializare programată sub masca competitivității

Statisticile Asociației Constructorilor de Automobile din România arată că sectorul auto (autovehicule și componente) generează în jur de 14% din PIB. Cu alte cuvinte, vorbim de coloana vertebrală a industriei din țara noastră. Numai și dacă analizăm Mercosur în raport cu acest segment al industriei, asumarea sa orbească relevă o iredponsabilitate strategică sinonimă sabotajului. Domnul Bolojan ne vorbește despre „piețe mari care se pun împreună în vederea sinergie”, însă nu ne mai spune că aceste piețe trăiesc în realități paralele. Cum va fi posibil ca industria auto românească să supraviețuiască competiției cu cea sud-americană, unde regulile de bază sunt truate de dumping energetic și de reglementări relative?

Dincolo de acest aspect, ce nu știți sau nu vreți să spuneți este că nu va exista nicio piață de desfacere în Mercosur pentru mașinile din România. Și asta dintr-o rațiune foarte simplă: există deja fabrici Renault și Ford acolo. Renault are deja trei fabrici în America de Sud. Cea mai importantă este Complexul Industrial Ayrton Senna din zona Curitiba din Brazilia. Include o uzină de autoturisme, una de vehicule comerciale ușoare și o fabrică de motoare. Există

fabrică Renault și în Argentina, în orașul Cordoba. Acolo se produc atât modele Renault, cât și vehicule pentru partenerii de alianță de la Nissan. Ba există chiar și o fabrică lângă Medellin, în Columbia, unde se produc fix modelele fabricate la Mioveni: Duster, Sandero, Stepway și Logan. De altfel, și în Argentina, se produc Stepway și Logan. Ford avea și el o fabrică mare în Brazilia, pe care a închis-o însă în 2021. A rămas însă cu uzina General Pacheco din Argentina și cu uzina Nordex din Uruguay. E adevărat că nu se produc modelele de la Craiova. Dar la fel de real este că re tehnologizarea nu e greu de făcut. Mai mult decât atât, distanța pe mare dintre România și Brazilia e de 7.370 de mile maritime, costurile de transport, fiind, deci, uriașe.

Expunerea României la o competiție directă cu state precum Brazilia, Uruguay sau Argentina, unde energia industrială este subvenționată masiv iar certificatele de carbon reprezintă o necunoscută, va conduce la închiderea relativ rapidă a producției din România. Țara noastră încă are capacitatea de a produce bunuri complexe, însă, pe fondul construrilor energetice disproportionale, vom pierde această oportunitate și vom ajunge o națiune lipsită de suveranitate economică.

În ceea ce privește producătorii, relocarea către piețele din Asia de Sud-Est sau Africa de Nord va fi pasul cel mai la îndemână și de înțeles. De aceea, domnule prim-ministru, când costul energiei este de 3 sau chiar 4 ori mai mare decât în țările cu care vrei să „ne puneți împreună”, logica vă contrazice: rezultatul nu are cum să fie dezvoltarea, ci autodistrugerea pe fondul unei concurențe neloiale. Când marii producători europeni vor alege furnizori de materiale prime din America Latină, fabricile din România vor deveni monumente ale dezindustrializării.

Domnule Bolojan, tot pe 27 ianuarie ați afirmat cu o siguranță dezarmantă că asumarea Acordului UE-Mercosur este și „pentru viitorul copiilor noștri”. Trebuie să știți încă de astăzi că pentru familiile lucrătorilor din industria auto, acordul va conduce la dispariția locurilor de muncă ce produc cu adevărat plus valoare. E vorba despre acele job-uri grație cărora, astăzi, salariul mediu net în România se învârtă în jurul a 1000 de euro. Deși, aparent, aveți o formare în matematică, pare că interesele dumneavoastră sunt mai degrabă în zona biologiei, fiind interesat de darwinismul aplicat pe inima industriei naționale.

Mercosur: acord fără studiu de impact la nivel național

Într-un stat cu o democrație consolidată, orice decizie cu asemenea impact era precedată de o analiză empirică riguroasă. Totuși, Guvernul Bolojan a angajat România în acordul Mercosur într-un vid total de date. Nu există un studiu de impact specific pentru economia românească. Această absență a fundamentării tehnice transformă sentința premierului – „Acesta

este adevărul, vom fi mai competitivi” – dintr-o prognoză economică previzibilă într-o simplă profeție nefondată. Cum poate șeful Guvernului să garanteze prosperitatea fără a prezenta un document care să țină seama de riscul pierderii locurilor de muncă, de impactul asupra balanței comerciale sau de vulnerabilitatea sectoarelor industriale cheie?

În prezent, mai multe state europene și-au mobilizat institutele de cercetare și universitățile pentru a modela efectele acestui acord asupra propriilor cetățeni. Guvernanții noștri preferă să folosească „pilotul automat”. Am acceptat un cec în alb care va fi decontat ulterior, în baza unei „certitudini” subiective a premierului, care substituie statistica cu aroganța și rigoarea cu dogma. Aceste elemente formează tabloul unui mod de guvernare care tratează interesul național ca pe o variabilă negociabilă. Moțiunea de azi reprezintă reacția legitimă a Parlamentului în fața unui executiv care a depășit limitele responsabilității democratice.

Acordul UE-Mercosur rămâne un acord structural asimetric. El favorizează economiile puternic industrializate și lovește direct statele cu sectoare vulnerabile. România se află exact în această categorie. Cine câștigă din acest acord? Industria altora. Cine pierde? Fermierul român, producătorul mic și agricultura românească.

Având în vedere toate cele expuse anterior, solicităm Guvernului și tuturor instituțiilor și autorităților publice deținătoare, să facă publice, de îndată, toate actele și documentele care au format poziția României de susținere a acordurilor Mercosur, inclusiv cele prin care s-au mandatat reprezentanții naționali în organismele Uniunii Europene, precum și cele prin care au fost validate deciziile privitoare la aceste acorduri.

Tabel cu semnături pentru susținerea motiunii simple

Acordul UE-Mercosur: cum se angajează România într-un acord strategic major prin mandat clandestin, fără analiză și împotriva propriilor interese

Nr.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Semnătura
1	PEIU PETRIȘOR GABRIEL	AUR	
2	Plăeșu Laurențiu	AUR	
3	VLAMU NICOLAE	AUR	
4	Pete George Găd	AUR	
5	CHEGARI MIRCEA	AUR	
6	Poroscu Teodor	AUR	
7	Bărcan Ionuț	AUR	
8	MEȘIN COLMEU	AUR	
9	DANIELA ȘTEFĂNESCU	AUR	
10	CONSTANȚINESCU ROALCA	AUR	
11	Silgeanu Codrin	AUR	
12	Chiriac Valeriu	AUR	
13	Andrei Dirlău	AUR	

Tabel cu semnături pentru susținerea moțiunii simple

Acordul UE-Mercosur: cum se angajează România într-un acord strategic major prin mandat clandestin, fără analiză și împotriva propriilor interese

Nr.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Semnătura
14	IACOB C. CÎPRIAN	AUR	
15.	POTCOAȘ VASILE	AUR	
16.	LAURIE SOARIN	AUR	
17	VASILE MARIAN	AUR	
18	SPALU DUMITRE	AUR	
19	Istefan Geamănu	AUR	
20	SIPOS CRISTIAN	AUR	
21	POTCOAȘ C	AUR	
22	PUCANU TERESA LUMINI	AUR	
23.	DUMITRESCU CRISTINA GABRIELA	AUR	
24	STRELA NICOLETA	AUR	
25	VLESCEA VERONICA	AUR	
26	STOICA CIPRIAN-DIN	A.U.R.	

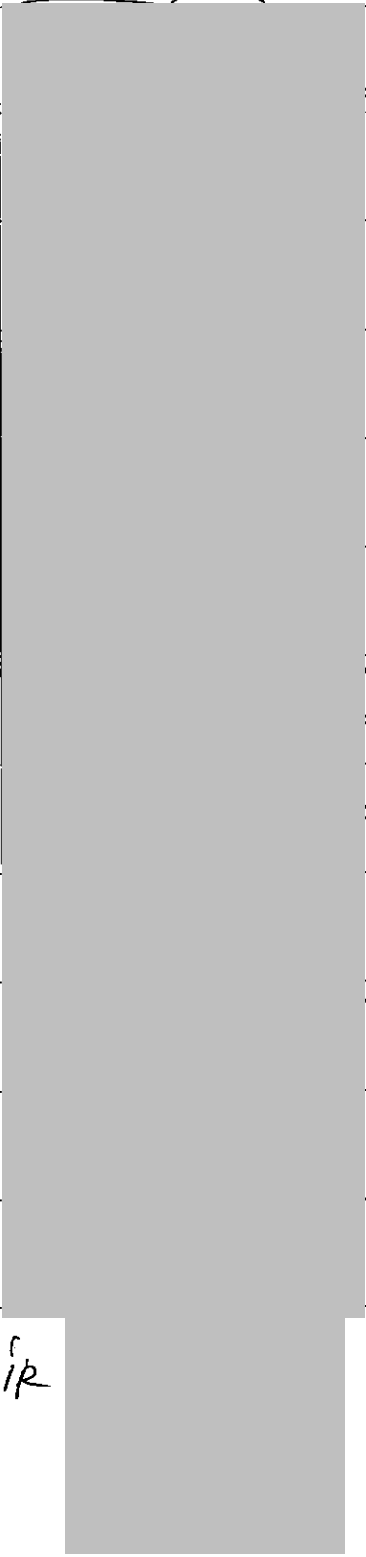
Tabel cu semnături pentru susținerea moțiunii simple

Acordul UE-Mercosur: cum se angajează România într-un acord strategic major prin mandat clandestin, fără analiză și împotriva propriilor interese

[illegible]

Tabel cu semnături pentru susținerea motiunii simple

Acordul UE-Mercosur: cum se angajează România într-un acord strategic major prin mandat clandestin, fără analiză și împotriva propriilor interese

Nr.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Semnătura
1	Sera Elinel	PACE	
2	Bontu Stefan	Pace	
3	FLOCA LILIA IULIANA	PACE	
4	PEIU ADRIAN	PACE I 20	
5	GHITA ROBERT	NEAFILIAT	
6	SAVA CLEMENT	PACE	
7	RUSU IOANA CRISTIAN	PACE	
8	PETREA BORIN SILVIU	PACE	
9	CUȘNIR ROȘAION	PACE	
10	BEM CRISTIAN	PACE	
11	PACIL GHEORGHE	PACE	
12	DNEA OLGA	PACE	
13	COSMINA CERNA	PACE - IR	

Tabel cu semnături pentru susținerea moțiunii simple

Acordul UE-Mercosur: cum se angajează România într-un acord strategic major prin mandat clandestin, fără analiză și împotriva propriilor interese

[illegible]